

A humorstílus és a párérték hasonlóságának vizsgálata párok körében – asszortatív párválasztási elemzés

Mohácsi Magdolna¹, Tisljár Roland²

¹ Szegedi Tudományegyetem, Pszichológiai Intézet

² DEOEC NK, Magatartástudományi Intézet

E-mail: mmagda@freemail.hu, tisljar@gmail.com

Absztrakt

Számos vizsgálat eredményei szerint a házaspárok tagjai több tulajdonságukban, így korukban, iskolázottságukban, szocioökonómiai státuszukban, sőt, még humorérzékük tekintetében is hasonlítanak egymáshoz. Ezt a jelenséget asszortatív párválasztásnak vagy homogámiának nevezik. Jelen dolgozat célja a humorstílusban és a párértékben jelentkező homogámia vizsgálata volt. Harminc házas-, együtt élő-, illetve együtt járó pár vett részt a kutatásban. A résztvevők a Humorstílus Kérdőívet és az Önértékelési Kérdőívet töltötték ki saját magukra és párjukra vonatkozóan. A férfiak magasabb pontszámot adtak maguknak a kapcsolatépítő és az agresszív humor dimenzióban, mint a nők. Az énevédő és az énelértékelő humor dimenziókban nem mutatkozott szignifikáns eltérés a párok tagjai között. Emellett a nők is magasabb értéket adtak a kapcsolatépítő és agresszív humordimenzióban párjuknak, mint saját maguknak. A párértéket tekintve mindkét nem magasabbra értékelte párját a megértő/megbízható, a vonzerő/életerő és a státusz/erőforrás dimenzióban, mint saját magát.

Kulcsszavak: párválasztás, homogámia, humor, párérték, pozitív illúzió

Számos vizsgálat eredményei szerint a párkapcsolatokban élő partnerek több vonása is megegyezik. Hasonlóságot találtak például korukban, szocioökonómiai státuszukban, iskolázottságukban, érdeklődésükben, de még humorérzékük tekintetében is (Bereczkei & Csanaky, 1996; Mascie-Taylor, 1988; Priest & Thein, 2003; Watson, Klohnen, Casillas, Simms, Haig & Berry, 2004). Ezt a partnerválasztás

szempontjából adaptív jelenséget homogámiának vagy asszortatív párválasztásnak nevezünk; ezen helyzet elérésének egyik fő mechanizmusa az ún. fenotípusos illesztés (Bereczkei, Gyuris & Weisfeld, 2004, Pfenning & Sherman, 1995). A fenotípusos illesztés mechanizmusa szerint az egyén képes észlelni fenotípusának bizonyos aspektusait, melyeket egyfajta lenyomatként használva önmagához hasonló fenotípusú partnerek választására törekszik (Bereczkei, Hegedűs & Hajnal, 2009). Ez a partnerkeresési metódus döntően az implicit döntéseinket befolyásolja, viszont explicit módon többnyire a tulajdonságainkkal komplementer egyéneket nevezünk meg ideális partnerként (Dijkstra & Barelds, 2008).

A kapcsolat időtartama meghatározónak tűnik a homogámia és a személyiség kapcsán. Azok a párok, akik hosszabb ideje vannak együtt hasonlóbbnak mutatkoztak a személyiségjegyek tekintetében, mint azok, akik kevésbé hosszú ideje ismerik egymást (Little, Burt & Perrett, 2006). Ezzel harmonizál az az eredmény is, miszerint a házaspárok tagjai között nagyobb mértékű hasonlóság mutatható ki a pszichológiai jegyek tekintetében, mint a csupán együtt járó párok tagjai között (Keller, Thiessen, & Young, 1996).

A humorstílus kapcsán jelentkező nemi különbségeket vizsgáló kutatás azt találta, hogy a férfiak mind a négy humordimenzió, a *kapcsolatépítő*, az *énvédő*, az *agresszív* és az *énleértékelő* humorstílus tekintetében is átlagosan szignifikánsan magasabban értékelték magukat, mint a nők. A nemek közötti különbség a kapcsolatépítő és az énvédő humor esetén azonban csak nagyon kicsi volt, ami vélhetően a minta nagy volta miatt jelenhetett meg szignifikáns különbségként (Martin, Puhlik-Doris, Larsen, Gray & Weir, 2003).

A párérték olyan konstruktum, amely részletesen leírja az egyén észlelt partnerkapcsolati értékét egy potenciális vagy egy aktuális partner szerint (Edlund & Sagarin, 2010). A férfiak a nőknél nagyobb hangsúlyt helyeznek a fiatalságra és a fizikai vonzerőre hosszú távú párválasztás esetén. E jelenség hátterében az állhat, hogy a fenti jellemzők a nő reprodukív értékének megbízható előrejelzői (Edlund & Sagarin, 2010). A nők ugyanakkor olyan jellemzőkre helyezik a hangsúlyt a párválasztás során, amelyek jelzik a férfi képességét gyermekneveléshez szükséges kiváló erőforrások megszerzésére és fenntartására. Ilyen tulajdonság lehet például a szocioökonomiai státusz, az intelligencia és a jellem (Priest & Thein, 2003; Lőrincz, 2006;

Eastwick & Finkel, 2008). Egy kutatásban férfiak és nők ítélték meg először a saját, majd a párjuk fizikai vonzerejét (Swami, Furnham, Georgiades & Pang, 2007). Az eredmények szerint mindkét nem szignifikánsan vonzóbbnak ítélte meg az ellenkező nemű partnerét, mint saját magát. Ezt a jelenséget, amely során a partnerkapcsolatban az egyik fél a másik felet a realitásnál pozitívabban értékeli, pozitív illúzióknak nevezik (Murray & Holmes, 1997).

Hipotézisek

Hipotézisünk szerint a kapcsolat időtartama meghatározó lehet a humorérzék tekintetében mért hasonlóság kapcsán, konkrétan minél hosszabb ideje vannak együtt a párok, annál hasonlóbb a humorérzékük. Feltételezésünk szerint ez a tendencia a házaspároknak a csupán együtt járó párokhoz képest mérhető nagyobb humorhasonlóságában is megjelenik. A párokon belüli nemi különbségek kapcsán azt feltételezzük, hogy a férfiak mind a négy humordimenzió tekintetében szignifikánsan magasabb pontot érnek el, mint a nők.

További feltételezésünk szerint a párérték tekintetében szintén hasonlóság mutatkozik a párok tagjai között, a megértő/megbízható, a vonzerő/életerő és a státusz/erőforrás párérték-dimenziókban egyaránt. Ezen túlmenően feltevésünk szerint a pozitív illúzió jelensége a párérték kapcsán is megjelenik, vagyis az egyének párjukat saját maguknál magasabbra értékelik mindhárom párérték-dimenzióban.

Módszerek

Résztevők

A vizsgálatban 30 pár vett részt, melyek közül 15 együtt járó pár, 13 házaspár, 2 pedig élettársi viszonyban élő pár volt. A mintavétel hólabda módszerrel történt, személyes ismerősi, rokon kapcsolat bevonásával. A nők átlagéletkora 30,5 év (SD: 10,9), a férfiaké pedig 33,9 év (SD: 12,3). A kapcsolatok időtartamát tekintve igen széleskörű mintát vizsgáltunk, három hónaptól 384 hónapig terjedt a minta, az átlagos kapcsolati időtartam 117,8 hónap (SD: 126,8) volt.

Eszközök

A Humorstílus Kérdőívet és az Önértékelési Kérdőívet töltötték ki a kutatás résztvevői. A kérdőívek kitöltését megelőzően a résztvevők az alapvető demográfiai adataik mellett a partnerkapcsolati formára és a kapcsolat időtartamára vonatkozó kérdésekre adtak választ.

A kapcsolati formát tekintve két csoportot hoztunk létre. Az elsőbe az együtt járó párok kerültek, a másodikban pedig az élettársi viszonyban élőket és a házaspárokat összevontuk, amelyet az előbbieket kis száma indokolt. A kapcsolatok időtartamát hónapokban feltüntetve kódoltuk. Ezt követően három új változót hoztunk létre, a minta alsó, átlagos és felső 33%-ának megfelelően. Így az első csoportba kerültek azok a párok, akik kevesebb mint 18 hónapja kezdték a kapcsolatukat. A második csoportba azok tartoztak, akiknek a kapcsolata 22-66 hónapja tart. A harmadik csoportba pedig azokat soroltuk, akik legalább 144 hónapja élnek jelenlegi párkapcsolatukban.

A Humorstílus Kérdőív (Martin et al., 2003) 32 önjellemző állítást tartalmaz, amelyeknek önmagukra való érvényességét egy hétfokú Likert-skálán jelölték meg a résztvevők (1=egyáltalán nem értek egyet; 7= teljesen egyetértek). A kérdőív 4 alskálát tartalmaz, amelyek az egyéni humorhasználat különböző aspektusainak mérésére alkalmasak. Minden egyes alskálára 8 állítás vonatkozik. A két pozitív alskála a következő: *Kapcsolatépítő humor* („Általában nem nevetek vagy viccelődöm sokat másokkal.”); *Énvédő humor* („Azért hagyom, hogy mások nevessenek rajtam, mert ilyen módon tudom családomat és barátaimat felvidítani.”) A két negatív alskála egyike az *Agresszív humor* („Ha valaki hibázik, gyakran ugratom emiatt.”), valamint az *Énleértékelő humor* („Ha levertséget érzek humorral általában fel tudom vidítani magam.”).

Az Önértékelési Kérdőív Fletcher, Simpson, Thomas és Giles (1999), és Boyes és Fletcher (2007) párkapcsolati értékre és az önértékelésre vonatkozó faktoranalitikus elemzése által kapott faktorok alkalmazásával készült. 17 állítást tartalmaz, amelyekre a résztvevők szintén egy hétfokú Likert-skálán adják válaszaikat (1=egyáltalán nem jellemző; 7= teljes mértékben jellemző). A kérdőív 3 dimenziója a következő: *Megértő/Megbízható*, *Vonzó/Életerő*, *Státusz/Erőforrás*. Az első két dimenzióhoz 6-6 állítás, míg harmadikhoz 5 állítás tartozik (pl.: „Megértő vagyok.”, „Vonzó

vagyok.”, „Sikeres vagyok.”). Jelen kutatásban a résztvevők a két kérdőívet kétszer töltötték ki. Elsőként önmagukat jellemezték mindkét kérdőívben, majd pedig a kérdőívek átfogalmazott változatait kitöltötték a partnerükre vonatkozóan is.

Eljárás

Az adatfelvétel a kérdőívek online kitöltésével történt, anonim módon. A résztvevők nemük és koruk megadása után párjukkal egy közös jeligét választottak, amelyre a párok tagjainak összeillesztése céljából volt szükség. Ezután külön-külön kitöltötték egy-egy kérdőívsort. Jelen kutatás résztvevői két Önértékelési Kérdőívet töltöttek ki. Az egyikben saját magukat jellemezték a fent említett három dimenzió mentén, majd a kérdőív átfogalmazott állításait értékelve a párjukat is jellemezték ugyanazon skálák mentén. A Humorstílus Kérdőív állításai is hasonló módon átalakításra kerültek, így nem csak saját magukra, hanem párjukra vonatkozóan is kitöltötték a résztvevők. A teljes kitöltés 20-25 percet vett igénybe.

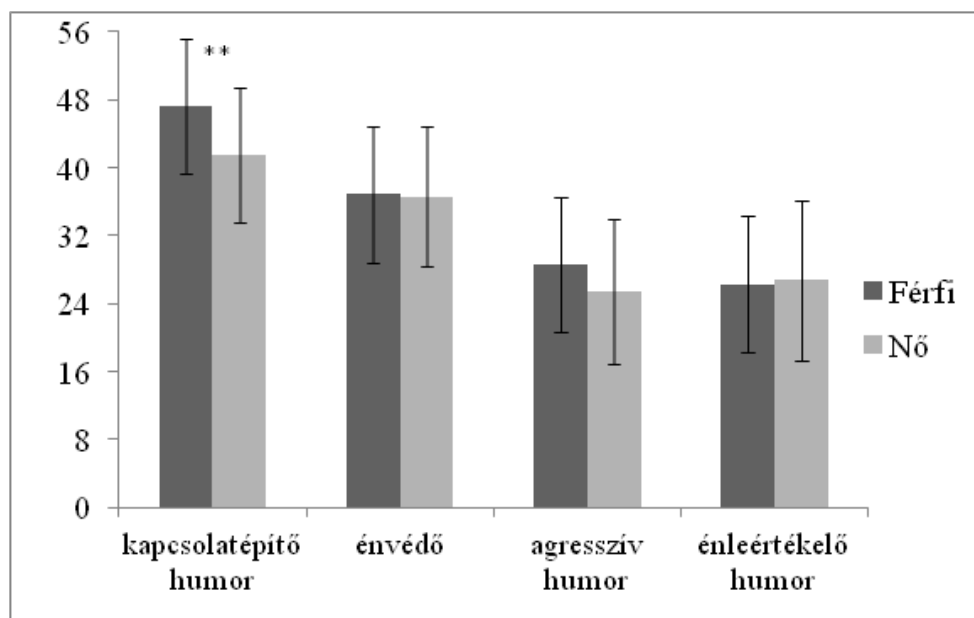
Eredmények

Egyszempontos varianciaanalízissel elemeztük, hogy a kapcsolat időtartama befolyásolja-e, hogy a párok tagjai az egyes humordimenziók mentén hasonlítanak-e egymásra. Hipotézisünk az volt, hogy minél hosszabb ideje vannak együtt a párok, annál hasonlóbb a humorérzékük. A kapott eredmények szerint a kapcsolatépítő humor dimenzióban tendencia szintű különbség jelentkezett ($F(2,27)=2,937$, $p=0,070$). A Scheffé post hoc teszt pedig megmutatta, hogy a második és a harmadik csoport között tendencia szintű különbség van a harmadik csoport javára (legalább 144 hónapja együttlévők) ($p=0,073$).

Kutatásunk során azt is feltételeztük, hogy a házaspárok a humor tekintetében nagyobb hasonlóságot mutatnak, mint az együtt járó párok tagjai. Kétmintás t-próbával teszteltük, hogy a három kapcsolati forma (együttjárás, valamint együttélés,- és házasság) között valóban van-e különbség a humorbeli hasonlóság kapcsán. A következő eredményeket kaptuk: a kapcsolatépítő humor dimenzióban ($t(28)=-0,962$, $p=0,347$), az énvédő humor dimenzióban ($t(28)=-0,813$, $p=0,423$), az agresszív humor dimenzióban ($t(28)=0,1$, $p=0,921$), az énléértékelő humor dimenzióban pedig

($t(28)=1,413$, $p=0,173$). Egyik humordimenzióban sem mutatkozott tehát szignifikáns különbség a csoportok között.

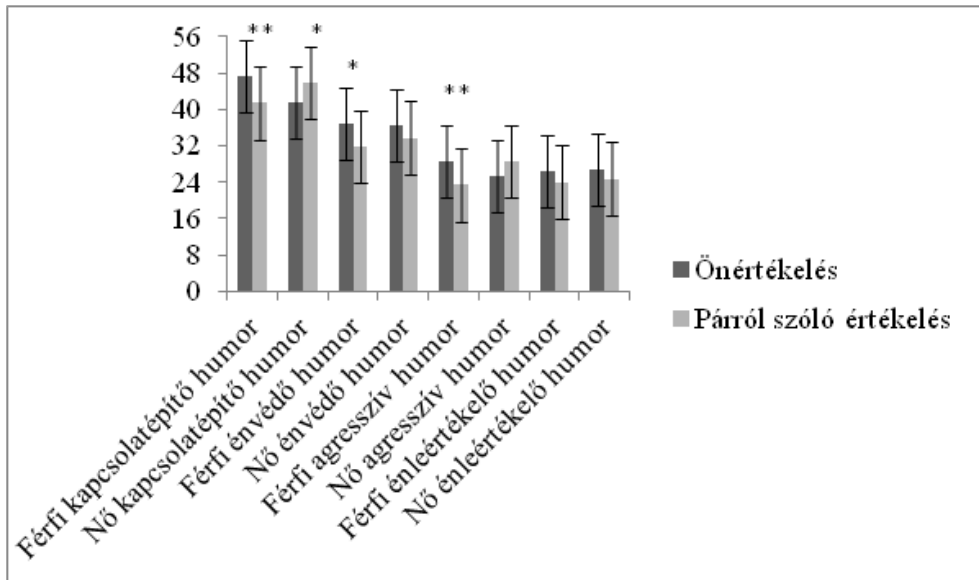
A saját humorstílus észlelését tekintve hipotézisünk az volt, hogy a férfiak mind a négy humordimenzió tekintetében átlagosan szignifikánsan magasabb pontot érnek el, mint a nők. Páros mintás t-próbával vizsgálva szignifikáns különbség jelentkezett a kapcsolatépítő humor dimenziójában. A férfiak átlagosan szignifikánsan magasabb ($t(29)=3,512$, $p=0,001$) pontszámot adtak maguknak, mint a nők. Nem mutatkozott azonban szignifikáns eltérés az énvédő ($t(29)=0,175$, $p=0,862$) és az éneértékelő humor ($t(29)=-0,184$, $p=0,855$) tekintetében. Az agresszív humor esetében tendencia figyelhető meg ($t(29)=1,863$, $p=0,073$). A férfiak az agresszív humor dimenziót tekintve tendencia szinten átlagosan magasabb értéket adtak meg, mint a nők (1. ábra).

1. ábra: Saját humorstílus észlelése (** $p < 0,01$)

A saját humorstílus és a párról szóló értékelés közötti különbséget páros mintás t-próbával vizsgáltuk. A kapcsolatépítő humor dimenzióban a férfi saját humorának észlelése és a párja humoráról alkotott elképzelése között szignifikáns eltérés jelentkezett ($t(29)=3,599$, $p=0,001$). Ugyanezen dimenzióban a nő saját humorának

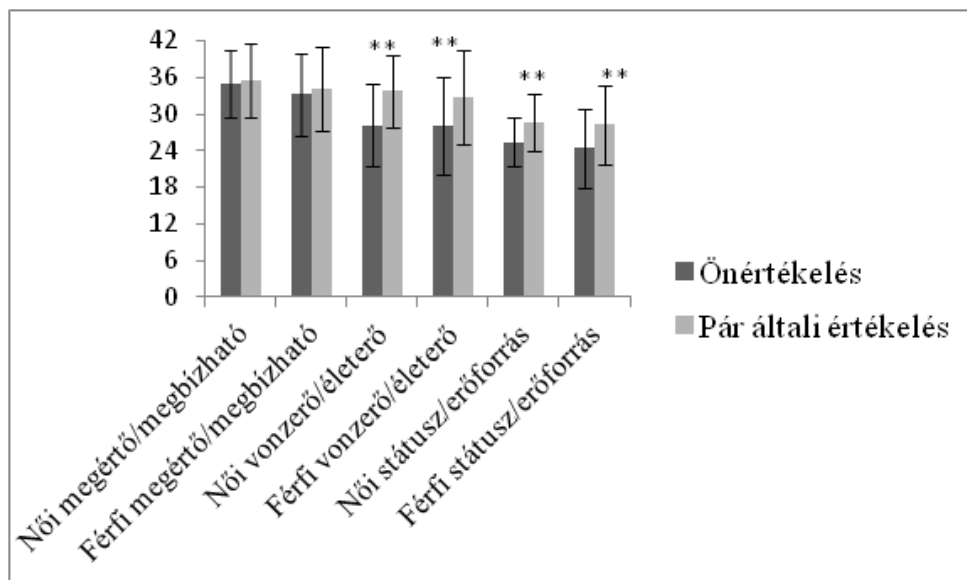
észlelése és a párja humorának értékelése között szintén szignifikáns különbség mutatkozott ($t(29)=-2,501$, $p=0,018$). Az éneleértékelő humor dimenzióban a férfi saját humorának észlelése és a párja humoráról adott értékelése között ($t(29)=1,589$, $p=0,123$), valamint a nő saját humorának és a párja humoráról adott értékelés között ($t(29)=0,978$, $p=0,336$) sem jelentkezett szignifikáns különbség. Az agresszív humor dimenzióban a férfi saját humorának értékelése és a párja humorának megítélése között szignifikáns eltérést találtunk ($t(29)=3,375$, $p=0,002$), azonban ebben a dimenzióban nem jelentkezett szignifikáns különbség a nő saját humorának megítélése és a párja humorának értékelése között ($t(29)=-1,490$, $p=0,147$). Végül az énvédő humor dimenzióban szignifikáns eltérés jelent meg a férfi saját humorának értékelése és a párja humorának megítélése között ($t(29)=2,7$, $p=0,011$). Ugyanezen dimenzióban nem jelentkezett szignifikáns eltérés a nő saját humorának értékelése és a párja humorának megítélése között ($t(29)=1,212$, $p=0,235$) (2. ábra).

2. ábra: A saját humorstílus észlelése és a pár humoráról szóló megítélés (* $p < 0,05$ ** $p < 0,01$)

A párérték önészlelését és a partner általi észlelését páros mintás t-próbával vizsgáltuk. Feltételeztük, hogy az egyének várhatóan magasabbra fogják értékelni

párjukat a megértő/megbízható, a vonzerő/életerő és a státusz/erőforrás dimenzióban, mint saját magukat. A megértő/megbízható dimenzióban nem jelentkezett szignifikáns különbség a férfiakkal ($t(29)=-0,878$, $p=0,387$) és a nőkkel ($t(29)=-0,707$, $p=0,485$) kapcsolatosan sem. A vonzerő/életerő dimenzió tekintetében azonban a nők szignifikánsan magasabbra értékelték a férfiakat ($t(29)=-3,984$, $p<0,01$) mint a férfiak saját magukat. Ugyanezen dimenzió mentén a férfiak is szignifikánsan magasabbra ($t(29)=-6,04$, $p<0,01$) értékelték a nőket, mint azok saját magukat. A státusz/erőforrás dimenziót vizsgálva nemcsak a férfiak értékelték átlagosan szignifikánsan magasabbra ($t(29)=-3,264$, $p=0,003$) a nőket ezen a skálán, hanem a nők is szignifikánsan magasabb ($t(29)=-4,296$, $p<0,01$) értékeket adtak meg a férfiakról (3. ábra). A diagramon önértékelésként szerepel az egyén saját magára vonatkozó értékelése. Az egyén párjától érkező megítélését pedig *pár általi értékelésnek* neveztük el.

3. ábra: Önértékelés és pár általi értékelés (** $p < 0,01$)

Megvitatás

A kutatás célja a párok tagjainak humorstílusban és párértékben megmutatkozó hasonlóságának vizsgálata volt. Azt feltételeztük, hogy minél hosszabb ideje tart egy kapcsolat a férfi és a nő között, annál nagyobb a hasonlóság a humorstílus tekinte-

tében. A kérdőívek feldolgozott adatai alapján azt az eredményt kaptuk, hogy egyedül csak a kapcsolatépítő humor dimenzióban mutatkozik az, hogy a hosszabb ideje együtt lévő párok tendencia szinten jobban hasonlítanak egymásra, mint a kevésbé régóta együtt lévő párok. Nem találtunk szignifikáns különbséget egyik partnerkapcsolati formában sem, az együtt járó és a házasságban élők között a humorstílusbeli hasonlóság kapcsán.

A humorstílus nemi különbségeinek vizsgálatánál hipotézisünk beigazolódott, a férfiak átlagosan szignifikánsan magasabb értéket mutattak a kapcsolatépítő humor dimenzióban, mint a nők. Ez az eredmény megegyezik a korábbi vizsgálatok eredményeivel (pl.: Martin et al., 2003). Az énvédő és az éneleértékelő humorstílus vonatkozásában azonban a férfiak átlagosan nem adtak meg szignifikánsan magasabb értékeket, mint a nők. Az éneleértékelő humor dimenzióban a nők átlagosan nagyobb értéket adtak meg, mint a férfiak. Ezek az eredmények ellentmondanak az említett korábbi kutatás eredményeinek (Martin et al., 2003). További eltérés, hogy jelen mintavételben az agresszív humor dimenzióban a férfiak csupán tendencia szinten érték el magasabb pontszámot, mint a nők, de ennek magyarázatául szolgálhat a relatíve alacsony mintaelemszám.

A partner párértékének megítélése során mindkét nem magasabbra értékelt a párját, mint saját magát. A nők és a férfiak is átlagosan szignifikánsan vonzóbbnak értékelték párjukat, mint ahogyan a párjaik látták saját magukat. A vonzerő/életerő dimenzióban kapott eredményeink megegyeznek egy korábbi vizsgálat eredményeivel, amelyben szintén párok tagjai ítélték meg saját maguk és partnerük vonzerejét (Swami, Furnham, Georgiades & Pang, 2007). Ezen kívül mindkét nem esetében megfigyelhető volt az is, hogy a saját státuszuk és erőforrásaik megítélésében szignifikánsan alacsonyabb pontszámot adtak maguknak, mint amennyit a párjaik ítélték meg számukra ugyanebben a dimenzióban. A megértő/megbízható dimenzióban is magasabb pontot adott mindkét nem a párjára vonatkozóan, mint saját magát illetően. Ennek megfelelően az elvárt kognitív torzítást („pozitív illúzió”) (Murray és Holmes, 1997) felfedezni véljük e mintázatok háttérében. Feltételezésünk szerint ezen eredményeink háttérében a nemek eltérő párpreferenciája is meghúzódhat. Mivel a férfiak a párválasztás során előnyben részesítik a fizikai vonzerőt (Edlund & Sagarin, 2010), ezért elképzelhető, hogy ezen a számukra

fontos dimenzió jelentkezik leginkább párjuk pozitív értékelése. A nők esetében pedig a státusz és erőforrás-preferencia eredményezheti ugyanezt, vagyis párjuk magasra értékelését ezen dimenzió tekintetében (Priest & Thein, 2003; Lőrincz, 2006; Eastwick & Finkel, 2008). Eredményeinket összegezve kijelenthető, hogy a párértékelés kapcsán a pozitív illúzió jelensége kimutatható a partnerkapcsolatban élők között, a kapcsolaton belüli hasonlóság azonban nem feltétlenül növekszik az idő előrehaladtával. A humorstílus és párérték a partnerkapcsolatok kialakításának fontos mozgatórugói, ezért indokolt a párkapcsolatok dinamikájával való összefüggéseinek további vizsgálata.

Hivatkozások

- BERECZKEI, T. & CSANAKY, A. (1996). Mate choice, marital success, and reproduction modern society. *Ethology and Sociobiology*, 17, 23-45.
- BERECZKEI, T., GYURIS, P. & WISFELD, G. E. (2004). Sexual imprinting in human mate choice. *The Royal Society*, 29(04), 1129-1134.
- BERECZKEI, T., HEGEDŰS, G. & HAJNAL, G. (2009). Facialmetric similarities mediate mate choice: sexual imprinting on opposite-sex parents. *Proceedings of the Royal Society of London*, 276, 91-98.
- BOYES, A. D. & FLETCHER, G. J. O. (2007). Metaperceptions of Bias in Intimate Relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 92, 286-306.
- EASTWICK, P. W. & FINKEL, E. J. (2008). Sex differences in Mate Preferences Revisited: Do People Know What They Initially Desire in a Romantic Partner? *Journal of Personality and Social Psychology*, 94(2), 245-264.
- EDLUND, J. E. & SAGARIN, B. J. (2010). Mate value and mate preferences : An investigation into decisions madewith and without constraints. *Personality and Individual Differences*, 49, 835-839.
- FLETCHER, G. J. O., SIMPSON, J. A., THOMAS, G. & GILES, L. (1999). Ideals in intimate relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 76, 72-89.
- DIJKSTRA, P. & BARELDS, D. P. H. (2008). Self and partner personality and responses to relationship threats. *Journal of Research in Personality*, 42, 1500-1511.
- KELLER, M. C., THIESSEN, D. & YOUNG, R. K. (1996). Mate assortment in dating and married couples. *Personality and Individual Differences*, 21(2), 217-221.
- LITTLE, A. C., BURT, D. M. & PERRETT, D. I. (2006). Assortative mating for perceived facial personality traits. *Personality and Individual Differences* 40, 973-984.
- LŐRINCZ, L. (2006). Rules Of Attraction- How do people select partners? *Review of Sociology*, 12(1), 71-84.

- MASCIE-TAYLOR, C. G. N. (1988). Assortative mating for psychometric characteristics. In C. G. N. Mascie-Taylor & A. J. Boyce (Eds.), *Human mating patterns* (pp. 61–82). New York, NY: Cambridge University Press.
- MARTIN, R. A. , PUHLIK-DORIS, P., LARSEN, G., GRAY, J. & WEI, K. (2003). Individual differences uses of humor and their relation to psychological well-being: Development of the Humor Styles Questionnaire. *Journal of Research in Personality*, 37, 48-75.
- MURRAY, S. L. & HOLMES J. G. (1997). A leap of faith? Positive illusions in romantic relationships. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 23, 586-604.
- PFENNING, D. W. & SHERMAN, P. W. (1995). Kin recognition. *Scientific American*, 272, 68-73.
- PRIEST, R. F. & THEIN, M. T. (2003). Humor appreciation in marriage: Spousal similarity, assortative mating, and disaffection. *Humor*, 16(1), 63-78.
- SWAMI, V., FURNHAM, A., GEORGIADES, C. & PANG, L. (2007). Evaluating self and partner physical attractiveness. *Body Image*, 4(1), 97-101.
- WATSON, D., KLOHNEN, E. C., CASILLAS, A., SIMMS, E. N., HAIG, J. & BERRY, D. S. (2004). Match Makers and Deal Breakers: Analyses of Assortative Mating in Newlyweds Couples. *Journal of Personality*, 72(5), 1029-1068.